

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 206.597 van 13 juli 2010
in de zaak A. 125.299/XII-3628.**

In zake : de NV MEWAF INTERNATIONAL,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Van Heuven,
kantoor houdende te Kortrijk,
President Kennedypark 8b

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST,
2. de VLAAMSE GEMEENSCHAP,
3. het VLAAMS PARLEMENT,
die woonplaats kiezen bij
advocaten D. D'Hooghe en L. Schellekens,
kantoor houdende te Brussel,
Loksumstraat 25.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de nv Mewaf International op 12 augustus 2002 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het besluit van het Vlaams Parlement tot niet gunning van perceel 1 ‘het meubilair voor kantoren en vergaderzalen van de overheidsopdracht INA/PCG/02/0106 inrichtingsmeubilair in het huis van de Vlaamse Volksvertegenwoordigers’, waarbij het perceel 1- zitmeubilair van de werkplekken (kantoren en vergaderzalen) niet wordt toegewezen en integendeel wordt beslist tot het uitschrijven van een nieuwe overheidsopdracht terzake”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur J. Stevens;

Gelet op de beschikking van 1 september 2005 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories en de laatste aanvullende memories;

Gelet op de beschikking van 7 december 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 januari 2010, datum waarop de zaak is uitgesteld tot de terechtzitting van 23 februari 2010;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaten M. Valckeniers en S. Logie, die loco advocaat D. Van Heuven verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat L. Schellekens, die loco advocaat D. D’Hooghe verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. Stevens;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

Gegevens van de zaak

1. Het Vlaams Parlement schrijft een algemene offerteaanvraag uit voor de levering van “het inrichtingsmeubilair in het Huis van de Vlaamse Volksvertegenwoordigers”. De opening van de offertes wordt vastgesteld op 15 april 2002.

Volgens het bestek bestaat de opdracht uit vijf percelen. Het voorliggende beroep heeft betrekking op het eerste perceel: “zitmeubilair van de werkplekken (kantoren en vergaderzalen)”.

Het bestek bepaalt onder meer het volgende :

“Op grond van art. 18 van de wet van 24 december 1993 behoudt de aanbestedende overheid zich het recht voor één of meerdere percelen niet te gunnen en deze nadien in één of meerdere opdrachten opnieuw te gunnen bij eenzelfde of andere gunningsprocedure”.

2. Uit het proces-verbaal van de opening van de offertes blijkt dat elf ondernemingen, waaronder verzoekende partij, een offerte hebben ingediend voor perceel 1.

3. De ingediende offertes worden onderzocht door een gunningscommissie die vergadert op 30 april 2002 en 15 mei 2002. In het verslag van deze vergaderingen wordt met betrekking tot perceel 1 het volgende vastgesteld:

“Na een deskundige toelichting betreffende ergonomie van Dokter Harry Jacobs, wordt unaniem door de commissie beslist dat enkel de ergonomische stoelen van de laatste generatie (d.i. waarbij de hoek tussen de rugleuning en de zit de 90° bewaart zonder dat de voorzijde van de zit hindert aan de onderzijde van de bovenbenen) in aanmerking mogen genomen worden voor deze toekomstgerichte investering.

Concreet betekent dit dat enkel de basisinschrijving en de vrije variëte van de bureaudraaistoelen van BMA Ergonomics in aanmerking komen. Het probleem is dat de basisinschrijving voor de bureaudraaistoel niet voldoet aan de technische specificaties van het lastenboek, meer bepaald aan de esthetische eigenschappen zoals omschreven: ‘vormgeving: dunne rug, bekleding rug: op frame gespannen netweefsel, type netweave’. Zonder een technisch conforme basisaanbieding kan ook de vrije variëte niet in aanmerking genomen worden. Dit gaat in tegen de gelijkheid van (potentiële) inschrijvers die geen offerte hebben ingediend omdat ze niet aan de basisvraag konden voldoen.

Gezien unaniem wordt beslist dat niet mag worden ingeboet aan zitcomfort en -ergonomie, zal een nieuw bestek worden gemaakt met specifiekere en strengere eisen omtrent ergonomie, en met flexibeler specificaties naar afwerking en uitzicht.

Dokter Harry Jacobs zal de ergonomische eisen op papier zetten zodat deze in het nieuwe lastenboek kunnen worden opgenomen”.

4. Op 21 mei 2002 beslist het Bureau van het Vlaams Parlement om perceel 1 niet te gunnen en een nieuwe opdracht uit te schrijven. Dit is de thans bestreden beslissing.

5. Met een brief van 27 mei 2002 wordt de verzoekende partij van deze beslissing op de hoogte gebracht.

6. In een schrijven van 30 mei 2002 vraagt de verzoekende partij een afschrift van “de motivering van deze beslissing, en meer in het bijzonder van het volledige analyseverslag en van het gedetailleerde beoordelingsdossier op basis waarvan de beslissing werd genomen”.

7. Bij brief van 12 juni 2002 wordt de verzoekende partij een afschrift bezorgd van de vaststellingen uit het verslag van de gunningscommissie met betrekking tot perceel 1.

8. Volgens de memorie van antwoord - hierin niet tegengesproken door de verzoekende partij - wordt in de loop van de maand juni 2002 een nieuw bestek opgemaakt en wordt een nieuwe opdracht uitgeschreven. Dit nieuwe bestek deelt het voormalige perceel 1 “zitmeubilair van de werkplekken (kantoren en vergaderzalen)” op in drie nieuwe percelen:

- perceel 1: bureaudraaistoelen,
- perceel 2: bezoekersstoelen,
- perceel 3: vergaderzaalstoelen.

9. Deze nieuwe offerteaanvraag heeft blijkbaar gunstig gevolg gehad aangezien uit twee bij het administratief dossier gevoegde brieven van 5 augustus 2002 blijkt dat de percelen 1 en 2 aan de onderneming Kembo International werden toegewezen en perceel 3 aan Vitra Belgium.

Aanwijzing van de verwerende partijen

De verwerende partijen betwisten dat het Vlaams Parlement als verwerende partij mag worden aangemerkt.

Dit twistpunt behoeft geen antwoord, nu hierna zal blijken dat het beroep hoe dan ook ambtshalve als niet-ontvankelijk zal worden verworpen.

Ontvankelijkheid van het beroep

10. De ontvankelijkheid van een annulatieberoep dient door de Raad van State ambtshalve te worden onderzocht.

11. De verzoekende partij ontkent te dezen niet dat zij niet heeft deelgenomen aan de nieuwe gunningsprocedure.

Zij stelt wel in haar aanvullende laatste memorie dat de “heraanbesteding de opstart van een afzonderlijke complexe verrichting uitmaakt”.

Zij affirmeert voorts dat “onderhavige procedure enkel tot doel [heeft] een titel tot schadevergoeding te bekomen” zodat “het aanvechten van de nieuwe procedure geen enkele zin [had]” en zij verwijst zonder nadere concrete

uitleg naar een “gekwalficeerd moreel belang” dat te dezen zou volstaan om haar beroep te ondersteunen.

12. Het belang van een verzoekende partij om voor de Raad van State een beslissing in het kader van een gunningsprocedure te bestrijden bestaat er idealiter in om opnieuw op zijn minst kans te maken om de betrokken opdracht toegewezen te krijgen en die zelf uit te voeren.

Hieruit volgt dat het belang om de nietigverklaring te vorderen van een beslissing waarbij van een gunningsprocedure wordt afgezien en wordt besloten tot het opstarten van een nieuwe procedure, zoals te dezen het geval is, in principe tenietgaat wanneer de verzoekende partij geen belangstelling meer toont voor die nieuwe procedure, hetzij door te verzuimen daaraan deel te nemen, hetzij door zich ervan te onthouden de uiteindelijke beslissing te betwisten waarbij de opdracht aan een andere kandidaat wordt toegewezen.

Het oogmerk van de verzoekende partij, om met het huidig beroep een titel tot schadevergoeding te verkrijgen noemt zij haar enig oogmerk (“dient enkel”). Dit oogmerk verantwoordt niet dat aan de verzoekende partij het vereiste belang wordt toegemeten. Een belang dat ertoe beperkt is met de nagestreefde nietigverklaring een vordering tot schadevergoeding te streven, houdt immers, om toereikend te zijn, onvoldoende verband met de aard van het objectief contentieux en de finaliteit van een annulatieberoep nu het beoogde voordeel niet verbonden is aan het verdwijnen van het besluit uit het rechtsverkeer.

In zoverre de verzoekende partij haar belang nog lijkt te willen verwoorden als een “gekwalficeerd moreel belang”, kan dit niet worden aangenomen, nu er te dezen geen sprake is van een voorbijgaan van de verzoekende partij aangezien zij zelf heeft verkozen niet deel te nemen aan de nieuwe procedure.

Het belang bij haar beroep wordt haar dienvolgens ontzegd.

Het beroep is niet ontvankelijk.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE :**

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien juli 2010, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.